Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 28. Den 15. November 1897. 46de Aargang.

Den skandinaviske Mission.

I »Millennial Star« for 21. Oktober findes et længere Brev fra Præsident J. W. Mc. Murrin, omhandlende hans og Præsident Wells' Rejse i Skandinavien, hvilket vi herved gjengive:

Den 31. August forlode Præsident Rulon S. Wells, Præsident C. N. Lund og jeg Kjøbenhavn for at rejse til Stockholm. Vi lagde Vejen over Gøteborg, og fra denne Stad rejste vi via Gøta-Kanal til Stockholm. Rejsen over denne Rute varede tre Dage, men var meget behagelig og ydede os en meget nødvendig Hvile.

Paa denne Rejse ser man et mærkværdigt og kostbart System af Kanaler og Sluser, som er i Forbindelse med to eller tre forskjellige Indsøer, hvorved det er muligt for Dampbaaden at hæve sig ca. tre Hundrede Fod over Havets Overflade og atter paa samme Maade sænke sig ned i Oceanets Skjød. Dette gaar for sig ved Hjælp af ca. 74 Sluser. Saaledes at sejle langs Haver og Marker, over Højdedrag, gjennem Skove og Byer er en usædvanlig Erfaring for Dampskibs-Passagerer. Det er dog en langt mere interessant og behagelig Maade at rejse paa end den sædvanlige Sørejse og faar en daarlig Sømand som mig selv til at ønske, at det var muligt at gjøre Rejsen over Atlanterhavet paa en saa behagelig Maade og saa aldeles fri for den frygtelige Erfaring — Søsyge.

Stockholm har haft en international Udstilling i denne Sommer, og vi fandt, at den var en meget interessant og anselig Affære, der har vist sig at være en Sukces paa alle Maader.

Det er Sædvane i den skandinaviske Mission at afholde det første af en Konferences Møder Lørdag Aften og derpaa fortsætte med tre Møder om Søndagen. Paa denne Maade afholdes saaledes fire Møder istedetfor tre som i Storbritannien.

Møder bleve afholdte i Stockholm Lørdag den 4. og Søndag den 5. September. Alle Forsamlingerne vare godt besøgte, og om Søndagen var Salen fyldt til Trængsel. Herrens Aand var tilstede, og alle Hjærter frydedes ved dens hellige Indflydelse. Af alle Konferencerne i den europæiske Mission har Stockholms Konference det største Medlemsantal. Der findes 10 Grene med et Totalantal Med-

lemmer af 1378 Sjæle samt over 300 Børn under 8 Aar. For Tiden arbejde 27 Ældster i denne Konference under Ledelse af Ældste Carl A. Ahlquist fra Salt Lake City. Et udmærket godt Arbejde er blevet udført i de forløbne sex Maaneder. Der er ved Daab tillagt Menigheden 82 Medlemmer, og Udsigterne for Værkets Fremme ere gode. Brødrene ere flittige og nidkjære i at opsøge de Oprigtige af Hjærtet. Stockholms Gren har et Medlemsantal af 354; Upsala 247; Eskilstuna 209; fire andre Grene have over 100 Medlemmer hver, og den mindste Gren i Konferencen tæller 14 Sjæle.

Efter at have fuldført vort Arbejde i Stockholm rejste vi til Kristiania, Norge, hvor Konferencemøder afholdtes den 11. og 12. September. Kristiania har den største Gren af Kirken i hele Missionen; den tæller over 400 Medlemmer og har alle de Organisationer, som sædvanlig findes i et Biskops-„Ward" i Zion. Denne Gren ejer ogsaa en stor Bygning med Lejligheder til flere Familjer samt Kontor og en rummelig Sal, og den er uden Tvivl den bedst situerede Gren i Missionen. Ældste D. K. Brown fra Nephi, Juab Co., Utah, som nu er paa sin anden Mission til Skandinavien, er Præsident over denne Konference og har 26 trofaste Mænd som Missionærer under sin Ledelse. Kristiania Konference indbefatter hele Norge og er en Konference af stor Udstrækning. Tromsø Gren er beliggende 1,042 Mil (engelske) fra Hovedkontoret i Kristiania, og andre Grene ere fra 300 til 600 Mil borte. En af Ældsterne i denne Konference gik 478 Mil for at overvære Konferencemøderne, og han var lige saa glad og lykkelig, som om han havde kjørt i en Salon-Waggon. En anden af Missionærerne havde rejst mere end 600 Mil til Søes i samme Øjemed.

I forrige Tider maatte Missionærerne i Norge gjennemgaa mange Trængsler for at forkynde Evangeliet. Ofte bleve de nægtede Føde og Husly og fængslede, ja endog landsforviste for Udøvelse af Evangeliets Ordinancer. Nu er imidlertid Stemningen meget venligere imod dem, og Ældsterne blive ikke forhindrede i at udbrede Evangeliets Kundskab til deres Medmennesker.

De fleste af Skrifterne, som udspredes i Norge, sælges til Folket og ere i Almindelighed større og derfor dyrere end de Skrifter, som uddeles i den britiske Mission; som Følge deraf have Ældsterne ikke Raad til at give mange bort. De have dog været meget heldige med at sælge dem; Ældste Martin Williamson har saaledes solgt 1,800 i de sidste fire Maaneder.

Der er 11 Grene i Norge med et Medlemsantal af omtrent 1,000. Værket nyder god Fremgang, og i de forløbne 5 Maaneder ere 60 Personer blevne døbte.

Møderne i Kristiania vare vel besøgte, og Salen, der rummer omtrent 400, var aldeles fyldt. Brødrene, som talte til Forsamlingerne, forkyndte Evangeliets Principper med stor Kraft og Tydelighed. Efter Møderne viste det sig, at flere Fremmede vare meget interesserede i at høre og lære mere, og to forlangte Daab.

Efter at have tilbragt flere Dage paa en behagelig Maade i denne Konference afrejste vi til Gøteborg, hvor Møder afholdtes Lørdag den 18. og Søndag den 19. September. Ældste H. M. Pearson fra Sandy, Salt Lake Co., Utah, er Præsident for Gøteborgs Konference, og i Forening med ham arbejde 15 andre Ældster fra Zion i denne Del af Herrens Vingaard. Gøteborg er en mindre Konference end nogen af de førnævnte, men ogsaa her bliver et godt Arbejde udført. I det

forløbne Halvaar ere 49 blevne døbte, hvilket er det største Antal Sjæle, der paa samme Tidsrum er bleven tillagt Kirken i flere Aar. En stor Sal var lejet til Mødet Søndag Formiddag, og efter Indbydelse af Brødrene, som havde udspredt en Mængde Bekjendtgjørelser, samledes en talrig Tilhørerkreds, i hvilken der fandtes flere Fremmede end ved nogen af de foregaaende Konferencer. De lyttede med Opmærksomhed til Talerne, og vi havde en behagelig Tid i dette saavel som i de øvrige Møder af Konferencen.

Der findes 8 Grene af Kirken i Gøteborgs Konference med et Total-Medlemsantal af 541 Sjæle. Den største Gren har 131 Medlemmer og den mindste 19.

Fra Gøteborg fortsatte vi Rejsen til Kjøbenhavn, hvor Konferencen afholdtes den 25. og 26. September. En stor og smuk Sal var bleven lejet til Konferencemøderne om Søndagen, og da de vare blevne vel averterede, vare Møderne godt besøgte, og mange Fremmede vare tilstede. Evangeliets første Principper fremsattes til deres Overvejelse, og mange Udenforstaaende viste venlige Følelser mod os. Det blev almindeligt antaget, at der vilde fremgaa meget Godt af Konferencen.

Ældste Enoch Jørgensen fra Ephraim, Sanpete Co., Utah, er Præsident over Kjøbenhavns Konference, og han har 12 andre Missionærer, som arbejde under hans Bestyrelse. Der er seks Grene i denne Konference med et Medlemsantal af 451. Over to Trediedele af disse ere Medlemmer af Kjøbenhavns Gren, og af de 39, som have modtaget Daab i denne Konference i de forløbne 6 Maaneder, tilhøre 24 Kjøbenhavns Gren. Tilsyneladende udvise mange Mennesker i Kjøbenhavn stor Interesse for Evangeliet, og Udsigterne for Udførelsen af et godt Arbejde ere meget opmuntrende.

Vi tilbragte flere Dage paa den mest behagelige Maade med at bese den danske Hovedstad og Omegn, hvorefter vi sejlede over Sundet til Malmo, Sverige, hvor Møder bleve afholdte den 2. og 3. Oktober. Malmø eller Skåne er den mindste Konference i Sverige; der findes kun 258 Medlemmer i hele Konferencen. Disse ere delte i fem Grene, og 12 Ældster fra Zion arbejde her.

For et Aarstid siden saa det ud, som om Værket helt skulde uddø i Malmø, og det var tidt umuligt at faa Hellige nok samlede til at holde Møde paa Sabbatsdagen; ofte vare ikke mere end to tilstede. Saaledes var Tilstanden, da Ældste A. B. Irvine fra Logan, Utah, sendtes til Malmø for at præsidere. Han fandt, at Salen laa i et meget afsides og berygtet Kvarter, men istedet for at tabe Modet og tænke, at her Intet kunde udrettes, tog han fat paa at forbedre Tilstanden. Han havde Tro nok til at forlade den gamle Sal, og til Trods for, at hans Forsamling kun ofte talte fra to til fire Sjæle, lejede han en bedre Sal, mere centralt beliggende, og tog med Iver og Nidkjærhed fat paa at gjenoplive Evangeliets Sag. Hans gode Eksempel i Forening med et godt energisk Arbejde indgød de Hellige nyt Liv, og de bleve opvækkede og hjalp paa alle Maader Præsident Irvine til atter at gjøre Grenen levende. Denne Tro havde det forønskede Resultat, og Værket i Malmø fik nyt Liv. Fremmede begyndte at besøge Forsamlingerne. Nogle bleve døbte, og førend Broder Irvine rejste hjem, havde han den Glæde og Tilfredshed at se en trivelig Gren i denne Stad. I dette Arbejde blev

han naturligvis opholdt og understøttet af Ældsterne, som arbejdede i Forening med ham. Da denne Forandring skete, betalte Brødrene selv Sals-Lejen, men nu betale Medlemmerne mere Tiende, end Salens Leje beløber sig til, saaledes at Brødrene ere helt befriede fra den Byrde at betale Husleje. Det gode Arbejde, der saaledes begyndte, fortsættes nu af Præsident P. G. Hanson fra Payson, Utah. I de forløbne 6 Maaneder ere 48 blevne døbte i denne Konference, hvilket er det største Antal, der i samme Tidsrum er blevet døbt i over 10 Aar. Malmø Gren har nu et Medlemsantal af 53, hvoraf de Fleste ere gode, aktive Medlemmer. Konferencemøderne vare gjennemgaaende meget interessante, og det store Antal, som overværede Møderne, viste, at der til næste Konference maa lejes et større Lokale.

Vi fortsatte vor Rejse i denne Mission ved at begive os til Aalborg, den nordligste Konference i Danmark. Vi afholdt Præstedomsmode med Ældsterne i denne Konference den 7. Oktober og et specielt Møde samme Aften, som var godt besøgt af Søskende og Venner. Over Aalborgs Konference præsiderer Ældste Jens Christensen fra Spring City, Sanpete County, Utah. Der er for Tiden kun 9 andre Ældster, som arbejde i Konferencen, men der er Plads og Arbejde til mange Flere, og Arbejdsstyrken vil blive forøget, saa snart nye Missionærer ankomme fra Zion. Et godt Arbejde bliver ogsaa udført i denne Konference; 25 nye Medlemmer ere tillagte Kirken i de sidste 6 Maaneder, hvilket viser, at det lille Antal af Missionærer have været nidkjære i deres Arbejde.

Forfølgelsen rasede meget stærkt mod Herrens Værk for Aar tilbage i denne Del af Herrens Vingaard, og i mange Aar var det ikke godt for Ældsterne at vise sig paa Gaderne i Aalborg, da de bestandigt vare udsatte for Pøblens Overfald. En ung Martyr for Sandhedens Sag ligger begravet paa Aalborgs Kirkegaard. Han fik et Knivstik i Ryggen af en af Pøbelen, som overfaldt de Hellige. Dette skete for noget over 30 Aar siden, men Hadet eksisterer endnu. For lidt over et Aar siden blev Ældste D. K. Brown, som nu præsiderer i Kristiania, ved en Aalborg-Præsts Indflydelse landsforvist fra Danmark, fordi han prædikede Evangeliet. Men til Trods for dette Had og denne Forfølgelse har Værket haft stor Fremgang i denne Konference, og det siges, at i Forhold til Indbyggerantallet ere flere Hellige komne fra denne Landsdel end fra nogen anden Del af Skandinavien.

Fra Aalborg begave vi os til Aarhus, hvor der afholdtes Konferencemøder den 9. og 10. Oktober. Ældste Andrew A. Biørn fra Mink Creek, Idaho, er Præsident for Aarhus Konference og har 13 Medarbejdere. De Hellige have her en god, rummelig Sal, som blev bygget af Aarhus Gren, men som de siden bleve nødte til at sælge, og som nu tilhører en Afholdsforening. Præsident Biørn og de øvrige Ældster gjorde deres Flid for at bekjendtgjøre Møderne og for at gjøre dem saa vellykkede som muligt, og Følgen var, at vi her havde en meget god Konference, en behagelig Afslutning paa den Række af Konferencemøder, som vi havde overværet i Skandinavien.

I de forløbne 6 Maaneder ere 30 blevne døbte i Aarhus Konference, hvilket er Flere, end adskillige tidligere Rapporter udvise. Præsident Lund underretter os om, at overalt i Mis-

sionen viser Missionærernes Arbejde afgjort Fremgang. Det totale Antal af dem, som ere døbte i de sidste 6 Maaneder i Missionen, udgjør 333, og siden disse Rapporter bleve givne, have vi hørt om talrige Daabshandlinger, som senere ere udførte i forskjellige Dele af Missionen.

Paa alle Steder, hvor Konferencemøder ere blevne afholdte, have Ældsterne og Søskendene i Forening smykket Salene med Potteplanter, Eviggrønt og Blomster, hvilket har givet dem et festligt og indbydende Udseende.

Ældste C. N. Lund, som præsiderer over den skandinaviske Mission, besidder en venlig og betænksom Karakter og omgaas Ældsterne og de Hellige paa en kjærlig og faderlig Maade. Hans Venlighed har vundet Alles Hjærter, og det er øjensynligt, at han er agtet og afholdt af Alle, som have gjort hans Bekjendtskab.

Han assisteres i Redaktions-Arbejdet paa Kontoret i Kjøbenhavn af Ældsterne George Christensen og G. A. Brandt; den Førstnævnte skriver for den danske „Stjerne" og den Sidstnævnte for den svenske „Stjerne". Ved Siden af deres literære Arbejde søge Ældsterne, saa vidt Tiden tillader det, at fremme Missionsarbejdet i Kjøbenhavn.

Et meget behageligt Træk ved vore Konferencemøder var den udmærkede Sang, som udførtes af de forskjellige Sangkor. Nogle af Salmerne foredroges paa Engelsk, hvilket var en stor Nydelse for os, som havde rejst saa længe iblandt Folk, hvis Sprog vi ikke forstode.

Vi ere blevne modtagne med største Venlighed af Ældsterne og Søskendene overalt i denne Mission, og de have søgt at gjøre vort Besøg saa behageligt som muligt. Samtidig har man udvist stor Tilbøjelighed til at modtage de Raad og Lærdomme, som vi ere blevne ledede til at give. Dette er meget tilfredsstillende for os, og vi tro, at vort Besøg ikke vil være uden gode Resultater.

Joseph W. Mc. Murrin.

Konferencemøde i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse
Lørdag den 16. Oktober,
Aften Kl. 8,
med Afsyngelse af Salmen Nr. 5: „Kom alle Zions Sønner". Bøn opsendtes af Ældste Niels P. Nielsen, hvorefter Salmen Nr. 60: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre," blev afsjungen.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Jens Christensen, Præsident over Aalborgs Konference, James F. Iversen, Nels A. Nelson, James L. Nielsen, Niels P. Nielsen, Ephraim Mikkelsen, Christian Nielsen, Peter Christensen, Christian Johnsen, Paul Paulsen, Daniel P. Jensen og Erastus Ottesen, samt Peter Mogensen fra Kjøbenhavns Konference og Norman Lee fra Skåne Konference.

Præsident Christensen bød de Tilstedeværende Velkommen og foreslog Ældste Niels Nielsen til Konferencens Skriver, hvilket enstemmigt vedtoges.

Derefter afgave følgende Brødre

Rapporter over Arbejdet i deres forskjellige Arbejdsmarker: Christian Nielsen, James L. Nielsen, Christian Johnsen, Nels A. Nelson, James F. Iversen, Ephraim Mikkelsen, Peter Christensen og Niels P. Nielsen.

Salmen Nr. 274: „Se et Land, mere skjønt end en Dag," blev afsungen, hvorefter Ældsterne Paul Paulsen, Daniel P. Jensen og Erastus Ottesen afgave Rapporter og udtrykte deres Glæde over at arbejde for Sandhedens Sag. Det fremgik af Rapporterne, at Brødrene som oftest blive venligt modtagne, og mange viste Interesse for det Budskab, som de bragte. Nogle havde udvist Tro nok til at annamme Lærdommen, og der var gode Udsigter for Fremtiden.

Præsident Jens Christensen bar Vidnesbyrd om, at Herren har aabenbaret sig i disse sidste Dage, at hans Kirke er oprettet paa Jorden med Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, og at Gud har udsendt sine Tjenere for at advare Menneskeslægten for de kommende Plager, kalde paa dem til at omvende sig og blive døbte, at de maatte kjende Gud, hvilket er det evige Liv.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 166: „Kom Hellige, fremad og frygter ej," og Taksigelse af Ældste Norman Lee.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 1: „Morgenrødens Straaler bryde" og Bøn af Ældste Ephraim Mikkelsen; derefter blev Salmen Nr. 253: „O, min Fader, Du, som kjender", afsungen.

Præsident Christensen afgav følgende samlede Rapport over Aalborgs Konference:

Grene 3; Missionærer fra Zion: Højpræster 1, Halvfjerds 9; lokale Præstedømme: Ældster 10, Præster 15, Lærere 6, Diakoner 9, Medlemmer 264, Børn under 8 Aar 98, Total-Summa 402; Børn velsignede 4, Døbte siden sidste Konference 25, Emigrerede 20; 5 Lokaler lejes, 36 Medlemmer betale Tiende, og 93 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne"; der findes 1 Kvindelig Hjælpeforening, 1 unge Mænds Forening og 2 Søndagsskoler. Missionærerne have besøgt 4,176 Familjer, haft 2,929 evangeliske Samtaler, uddelt 1,762 Skrifter og 147 Bøger samt afholdt 215 Møder.

Ældste Peter Mogensen fra Kjøbenhavn udtrykte sin Glæde over at mødes med de Hellige i denne Konference. Han bar Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og omtalte Israels Indsamling fra de forskjellige Nationer til Zions Bjerg. Han opmuntrede de Hellige til at være trofaste gjennem alle Prøver; da vilde de arve Livsens Krone.

Præsident C. N. Lund talte om Frelsens-Planen, som Gud har givet til sine Børns Forløsning. Han omtalte de forskjellige Uddelinger, hvori Herren har haft sit Værk og sine Profeter paa Jorden. Jesus Kristus kom i Midten af Tiden og bragte Evangeliets Fylde og oprettede sin Kirke paa Jorden med alle dets Embedsmænd og Ordinancer. Dog var det forudsagt af Profeter og Apostle, at Frafaldet skulde komme og de Hellige udryddes, og Forudsigelserne bleve opfyldte. Taleren hentydede til de forskjellige Reformatorer, som i Tidens Løb opstode og søgte at forbedre Tingenes Tilstand, og han viste, hvorledes Gud i Opfyldelse af sine Tjeneres Ord i gamle Dage havde oprettet sin Kirke og gjengivet Evangeliet til Jorden i vore Dage, hvorledes Præstedømmet blev meddelt til Joseph Smith og Oliver

Cowdery, og hvorledes Missionærer bleve udsendte for at forkynde det glade Budskab for al Verden.

Derefter foreslog Præsident Lund til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Joseph W. Mc. Murrin som første og E. F. Parry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

George Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Jens Christensen som Præsident over Aalborgs Konference og Forstander for Aalborgs Gren.

Konferencepræsident Christensen foreslog dernæst Følgende:

Christian Nielsen som Forstander for Frederikshavns Gren med Ephraim Mikkelsen og Erastus Ottesen som Medhjælpere.

James L. Nielsen som Forstander for Hjørrings Gren med Peter Christensen og Paul Paulsen som Medhjælpere.

Christian Johnsen som Forstander for Ribe Distrikt med Niels P. Nielsen som hans Medhjælper.

Nels A. Nelson som Forstander for Bælums Distrikt med James F. Iversen som hans Medhjælper.

Daniel P. Jensen til at arbejde i Aalborgs Gren. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 244: „Zions Sønner, ruster Eder". Taksigelse af Ældste Peter Christensen.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 141: „Nu vi os forsamle her" og Bøn af Ældste Niels P. Nielsen, hvorefter Salmen Nr. 12: „Fryder Eder, Zions Sønner," blev afsungen.

Den hellige Nadver administreredes af Ældste Niels Petersen og Præst Valdemar Petersen, medens Salmen Nr. 260: „Du Dødens Overvinder", blev afsungen.

Ældste Nels A. Nelson omtalte Reformatorerne og deres Arbejde og bar Vidnesbyrd om, at Evangeliets Fylde var gjengivet til Jorden i vore Dage. Han citerede talrige Skriftsteder, som bevise, at Menneskene ville blive dømte efter deres Gjerninger, og at Tro alene ikke er i Stand til at frelse dem, medmindre den følges af Gjerninger.

Ældste Norman Lee fra Malmø var den næste Taler. Han omtalte Kristi Kirkes Organisation og henviste til Pauli Sammenligning af Kirken med et Legeme. Han omtalte ogsaa de Tegn, som skulde følge de Troende.

En Sang blev derefter afsungen af Ældste James F. Iversen og Co.

Ældste James L. Nielsen omtalte Evangeliets første Principper og citerede flere Skriftsteder, som bevise Daabens Nødvendighed og Hensigt. Han opmuntrede til Trofasthed i Evangeliet.

Præsident Christensen talte om Jesu Mission paa Jorden, de Ondes Opposition mod Guds Værk og Oprettelsen af Kristi Kirke i vore Dage samt bevidnede, at Joseph Smith var et Redskab i Herrens Haand til at paabegynde hans Værk i de sidste Dage. Taleren skildrede Evangeliets Indførelse i Skandinavien ved Apostlen Erastus Snow og hans Brødre, og hvorledes Herren havde velsignet Værket i disse Lande.

Derpaa blev Salmen Nr. 136: „Led os frem, o Gud, vor Fader," af-

sungen, og Slutningsbønnen opsendtes af Ældste F. F. Samuelsen.

Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 44: „O, skjønne Lys fra Himlens Trone," Bøn af Ældste Christian Johnsen og Salmen Nr. 117: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tro".

Ældste Christian Nielsen sagde, at Alle, som i Sandhed elske Gud og hans Søn Jesus Kristus, ville søge at gjøre deres Vilje og holde deres Bud. Han talte om Evangeliets første Principper og om, hvorledes Missionærerne udsendes paa deres egen Bekostning til alle Nationer.

Derefter blev en engelsk Sang afsungen af en Del af Brødrene.

Ældste Peter Mogensen talte om Bønnen og den Styrke, vi kunne nyde derigjennem. Han gav en Skildring af Tilstanden i Utah før og nu.

Ældste Norman Lee sang en engelsk Salme, »O my father«.

Præsident Lund talte dernæst om sand og falsk Lærdom, sand og falsk Tro. Han viste, hvorledes Frelseren og Apostlene lærte Folket, at de skulde tro, omvende sig fra deres Synder, blive døbte i Vand til Syndernes Forladelse og da modtage den Hellig-Aand. Han fremsatte mange Skriftsteder, som bevise Daabens Nødvendighed, Hensigt og Maade, og forklarede, hvor urigtigt det er at døbe smaa Børn. Han bar Vidnesbyrd om, at Guds Profet er paa Jorden og forkynder hans Vilje.

Konferencepræsident Christensen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, hvorefter Konferencen sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 255: „Se paa Zion — Herrens Værk" og Taksigelse af Præsident Jens Christensen.

Mandag den 18. afholdtes et Præstedømsmøde, hvor mange gode Raad og Lærdomme bleve givne.

Niels Nielsen,
Skriver.

Den 15. November 1897.

Virkninger af Evangeliets Forkyndelse.

Et af de indirekte og derfor tilsyneladende ubemærkede Resultater af Evangeliets Fyldes Forkyndelse ved Ældsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er den store Forandring, som er sket i Retning af religiøs Tankegang hos de Folk, blandt hvem det har været forkyndt længst eller med den største Frihed. Det er ikke usædvanligt nu til Dags at finde en Bog eller en Avis, som indeholder væsentlige Dele af vor Kirkes Lærdomme. Dette bliver endnu mærkværdigere, naar vi tage i Betragtning, at de saaledes fremsatte Ideer ere i direkte Modsætning til de Lærdomme, som bleve troede og forkyndte i de forskjellige Samfund førend Fremkomsten af dette Sidste-Dages Værk.

Vi lagde i Særdeleshed Mærke til denne Kjendsgjerning ved for nogle Dage siden at læse et Eksemplar af »Public Opinion«. Paa en Side af dette Blad, som er optagen af aktuelle religiøse Tanker, fremsatte i Form af Uddrag

fra forskjellige religiøse Blade, fandtes Citater om flere Emner, som vare tydelige Sidste-Dages Helliges Lærdomme. Maaske ikke fremsatte i det Sprog, som vore Ældster i Almindelighed benytte; thi vi have gjerne en egen Maade at fremstille Evangeliets Principper paa, men Tankerne, Ideerne og Lærdommene vare vore. En Forfatter skriver f. Eks. til »The Christian Age« angaaende „Det tilkommende Liv" og siger:

„Det nuværende Livs Pligter har Gud tydeliggjort for os, men han har ikke fundet det tjenligt at aabenbare det tilkommende Livs Pligter. Sjælens fuldkomne Hellighed og Lyksalighed er tilkjendegivet, men dens Virksomhed gjennem Evigheden er en forseglet Bog for os. Der vil uden Tvivl være Virksomhed i det tilkommende Liv. Den menneskelige Sjæl er i Særdeleshed aktiv og kan ikke være uvirksom. Naar den er forherliget og fuldkommengjort, vil dens oprindelige Natur dog ikke være forandret. Aktivitet vil vedblivende være en af dens Betingelser for Lyksalighed. Al den moralske Styrke, som vi samle i dette Liv, vil uden Tvivl finde Lejlighed til Udøvelse i det tilkommende. Jo større vor Fremgang mod Fuldkommenheden har været her, desto mere ville vi være skikkede til at virke der. Gud anviser os forskjellige Stillinger og Arbejder her; saaledes er det muligt, at han ogsaa vil bestemme os forskjelligt Arbejde og forskjellige Stillinger hisset. Et Menneske har maaske indtaget en beskeden Stilling her og vil faa tildelt en fremragende Stilling der. Vi vide, at Herrens Vilje vil blive udført i Himlen paa en fuldkommen Maade. Sand Religion er en Opdragelse for det tilkommende Liv. Det er en uværdig Opfattelse af Religion at betragte den kun som et Middel til at undgaa Syndens Straf. Ej heller er det en Forberedelse for Døden. Døden er simpelthen en Afslutning paa vor Forberedelse til det kommende Liv. Da den slutter vor Forberedelse, burde vi virke nidkjært, medens Dagen varer. Alt, hvad vi kunne gjøre for Guds Ære her, og Alt, hvad vi kunne gjøre som Forberedelse til at kunne ære ham herefter, skulde gjøres, før Natten kommer."

Skjønt denne Forfatters Ord maaske ere lidt forskjellige fra dem, som vore Ældster vilde benytte, dersom de skulde skrive om dette Emne, saa samstemme dog mange af hans Ideer med Evangeliets Lærdomme. Og hvor vidt forskjellige ere de ikke fra de gamle saa almindeligt forkyndte Lærdomme angaaende Livets store Opgave (at forberede sig til Døden) og Sjælens Tilstand, efter at vi have gjennemgaaet Dødens Port! Med lidt Forandring i Fremstillingsmaaden kunde det Anførte godt tages som en Del af en af vore Ældsters Taler.

Paa samme Side findes et Uddrag fra »The English Churchman«, i hvilket vi lagde Mærke til en Paragraf, som fremsætter vore Ideer med Hensyn til Inspiration:

„Menneskene kunne Intet vide, uden hvad han (Gud) tillader dem at opdage. De Tusinder af Verdener, som ere synlige gjennem Teleskopet i Verdensrummet, overstige den Visdom og Kundskab, som Mennesket kan opnaa. Zophar, Naamathiten, talte sandt, da han sagde: „Mon Du kan naa til Guds Dybheder?"

Paa et andet Sted og med Hensyn til et helt andet Emne, nemlig Sabbatens Helligholdelse, siger »The Christian Commonwealth«:

„Det gamle epikuræiske Ordsprog: „Lad os æde og drikke, thi i Morgen

skulle vi dø", gaar aldrig af Brug, og fra Tid til anden finder en materialistisk Opvækkelse Sted. En Tendens til Fornøjelser er netop i Færd med at bryde frem i vore Stæder . . . Et andet daarligt Tegn er det, at man saa vedholdende søger at afskaffe, hvad Hvile-Søndagens Fjender spottende kalde „den puritanske Søndag". Den ledende Ide i de Menneskers Sind, som i Virkeligheden aldrig rigtig tænke, er, at Magelighed, Munterhed og Fornøjelse er det højeste Gode."

Denne Klage høres ogsaa fra Steder, som ere os nærmere end »The Commonwealth«s Hjem.

Disse Uddrag, navnlig det første, vise, at Indflydelsen af Evangeliets Lærdomme synligt paavirker Verdens Tankegang og som Følge deraf ogsaa dens Fremskridt og Historie. Skjønt vi beklage, at saa faa af Menneskenes Børn have tilstrækkeligt Mod til at komme frem og blive indlemmede i Kirken ved Daab som Følge af de mange Hundrede Missionærers Advarsel, der nu lyder til Verden, saa have vi dog den Trøst at vide, at Ældsternes Forkyndelse af Evangeliet har Indflydelse paa Millioners Ideer, om ikke paa deres Levnet, og at den protestantiske Kristendoms hele Tro forandres ved en saadan Indflydelse. Denne Forandring er til det Bedre og i Retning af Fuldførelsen af Guds Hensigter og skulde ikke undervurderes af os, naar vi overveje Resultaterne af vor Missions-Virksomhed eller den Virkning, som Udviklingen af Guds Kirke har paa denne Tidsalders Historie. (Juvenile Instructor.)

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 1. November:

Alfred Hanson og Charles Jensen fra Logan, Nephi James Valentine fra Brigham City, John E. Bolstad fra Ogden, Hyrum J. Hansen fra Bear River City, Parley P. Jenson fra Salt Lake City, Utah, James Niels Skousen fra Colonia Juarez, Mexiko, og Jens N. Hansen fra Show Low, Arizona.

Den 7. November:

Lauritz Lauritzen fra Glenwood, Christian Pedersen jun. fra Hollidav, James Jenson fra Millville, Ole A. Okerlund fra Lyman, G. Albert Anderson og Jens P. Fugal fra Pleasant Grove, Axel Olsen fra Salt Lake City, Utah, samt Peter James Sandberg fra Weston, Idaho.

Vi byde disse Brødre hjærteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Anton P. N. Peterson beskikkes til at præsidere over Stockholms Konference.

Ældsterne Charles Jensen og Jens N. Hansen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældsterne John E. Bolstad og Axel Olsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældsterne Hyrum J. Hansen, Parley P. Jenson, Christian Pedersen jun. og Jens P. Fugal beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældsterne Lauritz Lauritzen og James Niels Skonsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældsterne James Jenson og Ole A. Okerlund beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældsterne Nephi James Valentine, Alfred Hanson, Peter James Sandberg og G. Albert Anderson beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 11. November 1897:

Ældste C. A. Ahlquist løses fra at præsidere over og Ældste Emanuel F. Lennberg fra at arbejde i Stockholms Konference;

Ældsterne M. E. Christoffersen og Jacob Fikstad fra at arbejde i Kristiania Konference;

Ældste John D. Amundson fra at arbejde i Gøteborgs Konference;

Ældsterne Christian Madsen og Jens Nielsen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældsterne John C. Christoffersen og Peter L. Petersen fra at arbejde i Aarhus Konference;

Ældsterne Nels A. Nelson og Jens L. Nielsen fra at arbejde i Aalborgs Konference;

Ældsterne Christian W. Anderson og Isaac Carlson fra at arbejde i Skåne Konference. Den Sidstnævnte paa Grund af Sygdom i Hjemmet.

Ældste Paul Paulsen løses paa Grund af Sygdom fra at arbejde i Aalborgs Konference.

Ovennævnte Brødre have Alle udført en hæderlig Mission, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og Herrens Velsignelse i Fremtiden.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Norman Lee løses fra at arbejde i Skåne Konference og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Hyrum Olson løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra „Nøglen til Theologien".

VII. Kapitel.

Universets Bestemmelse.

Nu, da vi have set, hvorledes Verdener bleve dannede og befolkede, vil det være godt for os at betragte deres Fremskridt og undersøge med Flid for at lære, hvad Herren har aabenbaret angaaende deres Fremtid og endelige Bestemmelse.

Paa Grund af den almindelige, traditionelle Tro paa et immateriel Herefter have Mange draget den Slutning, at Jorden og alle materielle Ting ville, som ganske midlertidige, blive tilintetgjorte; at det materielle Legeme og Planeterne, som det bebor, ingen Del har i det evige Liv og Tilværelsen herefter; i Korthed at Gud, Engle og Mennesker tilsidst blive saa opløste, indblandede eller aldeles borte i Aandelighed eller Ulegemlighed, at de miste al Brug for de fysiske Elementer; at de aldeles ikke behøve nogen Planet, Bolig, Besiddelse, Hjem, Møbler, Føde eller Klæder; at hele den udstrakte og skjønne, synlige Skabelse kun er at betragte som et nødvendigt Onde, en Slags Klods, der hæfter sig paa det aandelige Liv og har ingen anden Anvendelse end at tjene som et midlertidigt Hjem for Opholdelsen af Væsener i deres mindre ophøjede eller Begyndelses-Tilstand.

Hvilket sørgeligt Billede! Med hvilken nedtrykt Sindsstemning maa man ikke beskue denne herlige Skabelse betragtet i dette Lys! Hvilken udstrakt Visdom og Storhed fremviser ikke Skabelsens Værk! Dog skal al denne Visdom i Udkast og alt dette Arbejde i Udførelsen af dette herlige Værk kastes bort som en Hindring til virkelig Eksistens og Lyksalighed.

Alle disse aandelige, immaterielle Paafund have intet Grundlag i Sandheden.

Jorden og alle andre Systemer skulle gjennemgaa en Række Forandringer i deres Fremadskriden mod Fuldkommenhed. Vand, Ild og andre Elementer ere Midlerne, som benyttes til disse Forandringer. Men det er en evig, uforanderlig Kjendsgjerning, en fastsat Lov i Naturen, som let kan bevises og tydeliggjøres ved kemiske Eksperimenter, at hverken Ild eller noget andet Element kan tilintetgjøre den mindste Partikel, langt mindre en hel Jordklode.

En ny Himmel og en ny Jord er lovet af de hellige Profeter, eller med andre Ord, de planetiske Systemer skulle forandres, renses, lutres, ophøjes og forherliges, i Lignelse med Opstandelsen, hvorved al fysisk Daarlighed og Ufuldkommenhed borttages.

I deres nuværende Tilstand ere de passende for Menneskets Begyndelses-Stadium. De ere, saa at sige, Planteskolen for Menneskets fysiske Spires Opvækst. Deres Elementer tilvejebringe Midlerne til at føde og opholde Tabernaklet og til at frembringe og styrke Sind og Tanke, hvilke Tanker og Følelser, skjønt fyldte med evigt Liv og Kjærlighed, kun kunne modnes og blive fuldkomne i en højere Sfære.

Idet Sjælen udvides, strækker Aspirationerne af et evigt Væsen, som en Gang var forædlet og ophøjet blandt

Guds Sønner i Himlens Raad, sig videre frem, for højt og bredt og dybt til længere at kunde holdes i det forkrænkelige Livs snævre Sfære. Hans Legeme er fængslet til Jorden, medens hans Aand vilde stige højt og gribe Intelligensen, Visdommen og Rigdommene i den grænseløse Uendelighed.

Hans jordiske Legeme maa derfor gjennemgaa en Forandring for at være skikket til at nyde en mere vidtstrakt og herlig Sfære af Bevægelse, Undersøgelse, Aktivitet og Nydelse.

Naar der paa Planeten, paa hvilken han bor, har været frembragt og opfostret det Antal Tabernakler, som i uendelig Visdom er blevet den anvist, vil den blive paavirket af en kemisk Proces. De rensende Elementer — for Eksempel Ild — ville være Midlerne til at føre den gjennem Prøven, en Lutring, en Renselse, en Forvandling, som staar i Forhold til den, som før har funden Sted i dens Beboers fysiske Tabernakel. Saaledes fornyet er den skikket til Beboelse for det opstandne Menneske.

Naar Mennesket og Planeten, paa hvilken han bor, med al dens Fylde have tilendebragt Rækken af fremadskridende Forandringer og ere forberedte til at nyde den højeste Herlighed, som de ere i Stand til at opnaa, da tilføjes de eller tælles med de evige Himle og tilhøre de evigt tiltagende Riger af den store Skaber og Frelseren Jesum Kristum.

Verdener ere Boliger for Intelligenser; Intelligenser eksistere for at nyde.

Nydelse i dens Fylde er afhængig af visse Principper, nemlig —

Evigt Liv, evig Kjærlighed, evig Fred, evig Rigdom osv.

Uden det Første vilde Nydelse mangle Varighed. Uden det Andet kunde den knapt siges at eksistere. Uden det Tredie vilde den ikke være sikker. Uden det Fjerde vilde den være begrænset, osv.

Evigt Liv i dets Fylde indbefatter en aandelig Intelligens, iklædt et ydre Tabernakel af evigt, uforkrænkeligt Kjød og Ben. Denne Tilstand kan kun opnaas ved Legemets Opstandelse og evige Forening med Aanden.

Evigt Liv, saaledes opnaaet og iklædt med de evige Egenskaber af Intelligens og Kjærlighed, kunde aldrig udøve eller nyde disse Egenskaber uden at være samlet med andre Væsener, som ere i Besiddelse af de samme Egenskaber. Af denne Aarsag er det nødvendigt, at Slægten sammenbindes med de Slægtskabs Baand, den fælles Kjærlighed, som er uendelig.

Det tredie Punkt, evig Fred, kunde aldrig sikres uden Udviklingen af evig Lov og Regjering, som i sig selv besidder ubegrænset Sandhed, Godhed og Magt. Enhver Regjering, som ikke besidder disse, kan aldrig sikre evig Fred, men vil være udsat for at blive omstyrtet paa Grund af Mangel paa Sandhed til at skjelne, Tilbøjelighed til at udføre eller Magt til at gjennemføre de Forholdsregler, som ere nødvendige til Fredens Sikring.

Evig Rigdom maa nødvendigvis bestaa af en evig Arveret, bestemt og sikret af denne evige Regjering til en Part af de organiserede Elementer i deres rene, uforkrænkelige og evige Tilstand.

For at være rig maa det evige Menneske besidde en vis Del af en evig Planet, som er passende for hans Eksistens. Denne Ejendom, uforkrænkelig og evig i Himlene, maa være af tilstrækkelig Omfang for hans Familjes og Omgivelsers Bekvemmelighed. Den maa ogsaa indbefatte de Elementer,

som ere nyttige og brugbare for ham. Evigt Guld, Sølv, Ædelstene og andre værdifulde Elementer ville være nyttige til Opførelsen og Udstyrelsen af Boliger, af offentlige og private Bygninger. Disse Bygninger, ordnede med Visdom, ville udgjøre evige Byer og Stæder. Haver, Lunde, Gange, Bække, Springvand, Blomster og Frugter ville smykke Landskabet, behage Øjet, Smagen, Lugten osv. og saaledes glæde og fryde Menneskets Hjærte. Silke, Linned og andre passende Ting ville være nødvendige til hans Dragt og til at pryde hans Hjem.

I Korthed, det evige Menneske, i Besiddelse af evige Verdener med al deres Fylde, vil spise, drikke, tænke, tale, forsamles, adskilles, gaa, komme, besidde, forbedre, elske og nyde. Han vil tiltage i Rigdom, Kundskab, Magt, Majestæt og Herredømme i Verdener foruden Ende.

Socrates, Plato, Confucius og mange andre Filosofer og Skriftkloge have skrevet meget om Sjælens Udødelighed. Nogle af disse have med Glæde underkastet sig Pinsler og endog Døden for deres Tros Skyld, og dog havde de kun et meget begrænset Syn paa den evige Tilværelse. Kunde disse Martyrer for en Del af Sandheden, saa begrændset og dog saa fuld af Haab og Trøst, have skuet udødeligt Kjød og Ben, som besaddes af Enoch og Elias efter deres Forvandling, eller kunde de have set Jesus efter hans Opstandelse og hørt fra hans hellige Læber de herlige Ord: „Se! jeg vil fornyy alle Ting"; kunde de have fattet de evige Verdener med deres Elementer og forskjellige Former af Dyreliv, udødelig og evigvarende; kunde de have skuet det evige Menneske i hans Magt og Herlighed, i Besiddelse af universal Kundskab og med Aandsevner oplyste ved lange Aarrækkers Erfaring og Jagttagelse; kunde de have haft et Glimt af alt dette og hørt Forjættelsen: — „Der skal ikke mere være nogen Død", udgaa fra Sandhedens Kilde, gjenlyde blandt Himlens Stjerner og naa til Jorden, gjennemtrængende alt Levende med Fryd og Glæde, oplysende Fængslerne i Aandeverdenen med Haabets Straaler og foraarsagende en Kilde af Liv og Lyksalighed til at springe op i den Fortabtes Hjerte; da vilde deres Sjæle have været opfyldte med ubeskrivelig Glæde og Taknemlighed over disse herlige Sandheder.

Kunde denne Verdens Rige og Mægtige have skuet og fattet disse Rigdomme og Herligheder, vilde de ikke have lagt saa megen Vægt paa denne Verdens Storheder, ikke have sat deres hele Haab til denne Verdens Rigdomme, Ære, Embeder og Troner, men de vilde have regnet dem for Intet imod Evighedens Velsignelser.

Hvilket Menneske vilde med dette Syn for Øje være saa ufornuftig, saa blind for sine egne Interesser eller saa syndig, at han vilde forsømme de Pligter, Selvforsagelser og Ofre, som ere nødvendige for at opnaa Del i den første Opstandelse og erholde disse herlige Velsignelser i det tilkommende Liv!

Frelse for de Døde.

Af C. C. A. Christensen.

(Bikuben.)

De Sidste-Dages Hellige tro paa Omvendelse efter Døden og tillige, at de Dødes Omvendelse, ligesom de Levendes, maa være en Følge af Tro, samt at Troen maa være fremkaldt ved Evangeliets Forkyndelse for at kunne være enten Levende eller Døde til nogen Nytte. Troen er derfor det første Princip i Evangeliets Frelseplan og derfor lige saa nødvendig for de Døde som for de Levende, for at de skulle kunne opnaa Ophøjelse i Guds Rige. Med Ophøjelse mene vi en større Grad af Herlighed i det næste Liv eller hinsides Graven end den, som Menneskene ville kunne opnaa hisset ved blot at have troet og efterlevet menneskelige Religionsprincipper, det være sig hedenske, jødiske eller sekteriske kristne Læresætninger. Naar de ikke ere Jesu Kristi sande Evangelium i Forbindelse med Guds bemyndigede Præstedømme, saa ere de ugyldige. Der er nemlig i Guds store, udstrakte Rige mange Grader af Herlighed, og der er ligeledes stor Forskjel paa Menneskenes Vandel her i Livet, hvorfor der ogsaa vil blive en tilsvarende Forskjel i den Straf eller Belønning, som vil blive tildelt Menneskenes Sjæle ifølge deres Tro og Gjerninger:

„Thi han (Gud) skal betale hver efter hans Gjerninger:

dem, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv:

men dem, som ere gjenstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Vrede.

Trængsel og Angst skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det Onde." Rom. 2, 6—9.

At Troen paa hvilken som helst Religion frembringes ved Undervisning, er der næppe Nogen, som vil kunne modsige, thi:

„Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden at der er Nogen, som prædiker?

men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab." Rom. 10, 14—15.

Da Ordet Evangelium er ensbetydende med „godt Budskab", kunde den sidste Del af ovenstaaende Sætning derfor ligesaa vel have været oversat ved Ordet Evangelium, og det vilde dermed bedre have gjengivet Pauli Opfattelse af Profetens Mening: Esaia 52, 7; thi det er tydeligt, at Paulus her taler om Evangeliets Forkyndelse, og at Esaias profeterede om det længe i Forvejen.

Frelseren lærte sine Disciple Evangeliet og organiserede sin Menighed eller Kirke selv, medens han levede i Kjødet, og han sagde ved en vis Lejlighed:

„Den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans (Guds Søns) Røst;

og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort

Ondt, til Dommens Opstandelse." Joh. 5, 28—29.

Her have vi Frelserens egne Ord for, at der vil være Forskjel, og at denne Forskjel er en Følge af Menneskenes Handlinger her i Livet, og ikke blot som en Følge af deres Tro eller Vantro paa Jesus, hvad nogle af den sekteriske Kristenhed paastaa; thi det er dem, som have gjort Godt, der ville gaa frem til Livets Opstandelse, og som ikke blot have troet, men ogsaa handlet eller adlydt Guds Befalinger, der alle gaa ud paa at gjøre Godt. De derimod, som have gjort Ondt, ville ikke komme frem paa samme Tid som de Gode, men maa vente til Dommens Opstandelse.

Paulus og de andre Apostle lærte siden dette til Menighederne, baade mundtligt og ved deres Skrifter, og viste Nødvendigheden af at vise ubetinget Lydighed til Evangeliets Principper eller ogsaa udsætte sig for at komme til at lide den Straf, som er fastsat for Ringeagt og Ulydighed, thi:

„Den Herre Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle,

med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige,

hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed." 2 Thes. 1, 7—9.

Apostlene havde faaet Befaling til at forkynde Evangeliet for al Skabning og tilføjet Resultatet:

„Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." Mark. 16, 16.

Naar dette Riges Evangelium blev saaledes fremsat for Jøder og Hedninger, saa maatte nødvendigvis følgende alvorlige Betænkning fremkomme hos næsten enhver Troende: Naar dette er en ufravigelig Betingelse for vor Frelse, hvorledes vil det da gaa med vore Fædre, Mødre, Slægtninge og alle Andre, som ere døde uden at have hørt og følgelig uden at have kunnet adlyde dette Evangelium, medens de levede, fordi der ikke var Nogen til at prædike det for dem? Der var intet Formasteligt lagt for Dagen i saadanne Betragtninger, men derimod en sand kristelig Medfølelse, som derfor ogsaa finder sin Anvendelse i den Plan, der er lagt for de Dødes Frelse. (Forts.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1897.